

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Septimus. De voto Paupertatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

accuratè observet sua vota suæque obligationi respondeat, certus Deum non defuturum, si non in hoc saltem, & infallibiliter in altero sæculo. Ut taceam Religiosis abjectis longè majorem suppetere quietem & interioris solatium, quam in Prælaturâ constitutis. Vereatur itaque Religiosus in quocunque tandem officio detentus à votorum suorum tramite discedere, quin potius firmissimè statuat, quidquid acciderit, nunquam promissum suum infringere, ne, cum in re gravi defecerit, gravi quoque pœnâ mulctetur.

DIES SEPTIMUS.

De voto paupertatis.

MEDITATIO SEPTIMA:

PUNCTUM PRIMUM.

CONsidera, Religioso, ut sit bonus & perfectus, necessariò convenire plenariam ab omnibus terrenis abstractionem, cum enim hæres sit Christi, sciat ab intestato relictam sibi paupertatem, supra quam hæreditas Domini est stabilita, Redemptor enim noster tam erat amans paupertatis, ut pauper in paupere stabulo nasci omni-

omnique terreno auxilio in primis statim incunabilis privari voluerit, erat quidem totius universi Dominus, nihilominus amore paupertatis nec vel tuguriolum in toto Mundo sibi præservaverat, in quo diverteret. Voluit habere matrem pauperem, enutriti à nutritio paupere, proprio labore victitare, &, qui omni carni escam præbet, egere voluit, suumque nutrimentum à paupertate capere. Tota ejus vita nihil aliud erat nisi pura pura paupertas: Duodennis cum Hierosolymis per triduum in scijs parentibus moraretur, ostiatim panem mendicavit, ut observat S. Bernardus. Evangelicam suam doctrinam traditurus, Discipulos elegit pauperes, utque omnibus renuntiarent, primo statim conversionis puncto præcepit. Et, ne quis sibi inaniter blandiretur, paupertatem hanc temporaneam esse, successuque temporis extingui, proprio suo exemplo ita eam coluit, ut usque ad ultimum vitæ habitum semper pauperrimus fuerit, in ignominioso patibulo omnibus spoliatus, & nudus mortem oppetens. Considera, O Anima religiosa, idem & tibi incumbere, si Domini tui famula & genuina sectatrix esse cupias.

6

AFFE-

AFFECTUS.

AH Crucifixe, pauperrime Jesu! quis mihi dabit ut moriar pro te? quis dabit oculis meis fontem lachrymarum, ut deplorem insaniam meam? Ah quam confundor, dum te nudum ab omnibus derelictum in cruce aspicio! Tu Deus, Dominus & Creator omnium adeo pauper esse voluisti, ut omnia tibi deessent, ego miserima creatura, abjectissimus terræ vermiculus pauper esse volo, ut nihil mihi desit. Quid, obsecro, anima mea tecum erit in tremendo iudicii die? quid Judici interroganti de cultu paupertatis? quid de ultroneâ, & patienti sufferentiâ defectuum temporalium? quid adhuc omnia? studuisti hactenus proprio tuo comodo; si vel in victu aut vestitu minimum deerat, continuo in murmura erupisti, minus patiens quàm plurimi sæculares; pauperem habitu exteriori te simulasti, interius omnes artes advocans, ut in omnibus & per omnia tibi benè esset, non contenta necessarijs, etiam superfluis inhiabas & tecum retinebas. Quid, inquam, adhuc omnia? Nunquid intonabit auribus tuis: Qui non secutus est me, non est me dignus, sed iusto iudicio æternis flammis adjudicandus? si votum, si statum tuum allegaveris, cogeri vel invita fateri, promississe te quidem paupertatem

S

tem

tem religiosam, sed pro dolor! tam exiguum
 ejus cultricem extitisse, ut majores
 habueris in Religione, quam in saeculo
 des, O miserrime Religiose! quam nobis
 ciat promississe, sed reipsa fuisse pauperem.
 Nolo O mi Deus, nolo deinceps habitum
 taxat mentiri Religiosum, sed ero opus
 veritate, scio, scio solum Religiosum
 spiritu pauperes Regnum Dei consecutus
*Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum
 regnum caelorum.*

Fructus & proposita.

FRuctus animae Religiosae summus
 cuus, Deoque gratissimus erit
 propositum non contristandi,
 minus conquerendi, si quid etiam de
 sarijs defuerit; sed magis gaudendi,
 optima occasio advenerit amore crucis
 pauperrimi Redemptoris sui quidpiam
 stinendi. Si nosset, anima religiosa,
 tum displiceant Deo Religiosi illi, qui
 pertatem adeo abhorrent, ut nihil min
 piam quam defectum pati; & tamen
 sacro professionis die fuerint fervidissimi
 hujus tamen fervoris sui pedetentim
 obliviscuntur, ut paupertatem velut
 capitalem repellant, semper, & quibus
 scandalose solliciti, quomodo delicatiss
 cibum, meliorem vestitum, commo-

habitationem, & pretiosorem suppellectilem sibi comparent; si horum quopiam egeant, lamentantur, turbantur, inquietantur, superiores molestant & perturbant, ut propè necessarium foret, superiores semper presentes esse cupedijs quibus gulam, vulpeculis quibus molitiem, vino generoso quo sitim arcerent; nec capiunt tenelluli tales, vi status sui teneri se ad majorem rigorem quàm sæculares, ubi enim hi pellendo frigori, calori, siti &c. subinde laudabiliter invigilant, Religiosi culpabiliter insudant. Si, inquam, anima religiosa, caperent nonnulli quantum perversitas hæc Deo displiceat, non dubito, quin mores suos essent mutaturi. Tene certò, mi Religiose, quemadmodum votum paupertatis est infallibile instrumentum æternæ salutis, si observetur; ita evidentissimum esse æternæ damnationis, si negligatur; quo autem pacto tu probabis paupertatem tuam, cum nihil prorsus de eâ possideas? Non probabis facto, utpote omni commoditati inhians; non corde, nullo erga eam amore succensus, verbo tandem poteris, quo justus Judex te ipsum ex ore tuo condemnabit. Cave ergò negligens esse, statue firmiter, datis occasionibus occurrentes defectus saltem Dei amore patienter sufferre, si tam perfectus non sis, ut ultrò eos quæras, & interiùs tibi congratuleris.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima religiosa, & dignitate paupertatis ex eo potius metire, quod benedictus Redemptor noster eidem inter omnes beatitudines primum locum assignaverit; Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum; indigitans, ni fallor, primariam et januam esse, quâ Paradisum ingredi possumus, eosque, qui hac virtute eminent, speciatim sunt Religiosi, proximos esse ad salutem nostram.

Considera, Beatitudines à Christo domino propositas dici posse scalam perfectionis graduum, quibus animæ in via perfectionis expedite progrediantur & sublimiter attingant. Primus gradus est pauperes spiritu &c. ac si diceret, si gradum hunc non fuerit amplexus, non proficiet, nec montem excelsum æternæ felicitatis conscendet. Ascetæ volunt, Pauperes esse in perfectis effectum perfectionis incipientibus verò & proficientibus instrumentum & fundamentum. Ex quibus patet, vanas esse cogitationes omnium Religiosorum, qui, neglecto hoc gradu, in somno somniant; quomodo enim ultimum attingent, si primum nunquam attigerint. converso autem omnes, qui paupertatem

matrem filiali affectu fuerint profecuti, facillimè ad æterna gaudià pervenient, nullo siquidem divitiarum onere oppressi per scalam beatitudinis non tantum liberè ascendent, sed volabunt quasi, utpote per opes sponte relictas comparatis sibi alis, quibus ad cœlum avolent.

AFFECTUS.

Meritò lamentaris, Anima mea, quod adeò terrenis te infixam sentias, hoc enim evidens argumentum est, veram paupertatem aut nullas, aut tenerrimas radices in te agere. Audésne cordatè dicere: *O quam sordet mihi terra, dum cœlum aspicio?* audésne? hujus tanti erga cœlestia desiderij tenacem te asserere? Discute te, anima, disquire interiora tua, &, utinam! non invenes, totam te terrenis addictam, & vel tacitè sapiùs in contrarium erumpentem: *Quàm sordet mihi cœlum, dum terram & terrena aspicio!* toties sanè hoc dicis, quoties propter terrena Deum offendis. Ah quam stulta es! quæ Deum propter aurum relinquis, plùs æstimas exiguam glebam, quàm thesauros & divitias cœlestes; plùs modicum quid commoditatùs terrenæ, quàm delicias Paradisi; tum autem plùs hæc omnia te æstimare scias, cum in functionibus tuis

spiritualibus voluntariè admittis distractio-
nes ad terrena te impellentes, ubi ore
laudas Deum, animo adoras Mundum. De-
cute igitur cor tuum ab omni tali affectu
levia illud & ad cœlestia sustolle. *Quia*
Deus, en me iterum tibi humillimè supplicem!
Eram hæcenus misera & ingrata, tu
ero posthac, tu solus eris thesaurus, tu
tæ mæ, in te solo gloriabor, in te gaudeam

Fructus & proposita.

A Nima religiosa imprime seriò
tuo veritatem istam, per nimirum
ri cupiditatem animas in inferna
præcipitari, per contemptum verò ad cœ-
stia sustolli; contemnis autem, dum
lemni paupertatis voto omnibus renunciam
& Deo in holocaustum offers. Religiosi
fundatores semper paupertatem selegent
cui tamquam primario fundamento indige-
ta sua substruerent, finis quippe illorum
animas ad cœlum dirigere, unde privi-
mnum norma paupertas constituenda
primum nimirum sustentaculum, cui in-
rentur, & per quod ad cœlestia elevarentur.
Vide igitur, anima religiosa, si cœlum de-
deras, quo pretio habere debeas pauper-
tem. Mundus idcirco aurum adeò æstimat
& veneratur, quod insanè credat, omnia

id se possidere, omniaque comparari posse,
 adiri Principatus & regna; Dilatari domi-
 nia; omnibus cupiditatibus abunde satisfac-
 ri. Delirat Mundus, nec mirum, cœcus enim
 est, & hinc umbram ut ipsum corpus metitur.
 Aliud omninò est in paupertate religiosâ,
 hac enim, dum conculcat omne id, quod
 Mundus æstimat, obtinet omne id, quod toto
 Mundo, omnibusque opulentijis infinites est
 præstantius, vendicat sibi dominium omnis
 boni, non terreni, quod caducum & va-
 num est, sed cœlestis, quod sempiternum;
 acquirit regnum non corruptibile, sed im-
 marcescibile; quo obtento, Deus ipse possi-
 detur unicum omnis veræ felicitatis obje-
 ctum. Quàm igitur, Anima religiosa, ac-
 cendi debes erga virtutem hanc tam præpo-
 tentem & proficuum? O Sancta paupertas!
 O quàm es amanda! Tum primùm, mi Reli-
 giosæ, pauper es, cùm non es verè pauper,
 quia tum privaberis thesauro infinito, &
 æternâ indigentia affigeris; noli ergò à
 captis desistere, sed perge viriliter, identi-
 dem memor, modicum esse tribulationis no-
 stræ, perenne autem, quod in præmium tri-
 buetur.

PUNCTUM TERTIUM.

CONSIDERA mirabile & suavissimum nu-
 trimentum, quod Religiosus à pau-
 per-

pertate tamquam pientissimâ matre accedens
 Non est hoc de corruptibilibus & perituro
 creaturis conquistum, sed cœlo petitum
 mnem suavitatem in se continens, hæc
 cor recreatur & quietatur, quia, Religio
 omnibus exutus nihilque desiderans, pac
 cè vivit, & cor illud, quod nihil mundi
 appetit, Deum intra se tenet, qui solus
 manifestare potest, unde divinissimo
 manna reffectus certo modo adhuc in terra
 partiepat gaudia Paradisi, quæ unicè con
 stant in pacificâ Dei possessione.

Considera sanctam hanc paupertatem
 meritò vocari posse dulcissimam animam
 beatitudinem, cum idem in terris affertur
 quod beatitudo in cœlis præstat. Beati
 do cœlestis consistit in quiete & dulci re
 gero, hæc omnia & paupertas confert ali
 clis suis in terrâ, quos in continuam securi
 tem, pacem & refrigerium collocat, red
 que securos à suspicionibus, vanis cogitatio
 nibus & molesto timore, quibus divites
 terrâ inquietantur. Corpus quoque
 paupertatem magno bono potitur, servat
 quippè debitâ abstinentiâ, multis doloribus
 eximitur, longeque meliori sanctitate per
 fruitur, ubi per abundantiam continuis mor
 bis subijceretur. An non vides tot erem
 colas ad decrepitam usque senectam per
 gressos? nec id ex alio capite, quàm quod

bus eorum paupertate esset conditus; pau-
cula fercula sanctæ paupertati conjuncta
suave eis erant dulcissimumque alimentum.
Numeri mihi vel unicum heluonem, qui
tantam annorum seriem unquam fuerit
emenus? ordinariè opulenti multò erunt
infirmiores, quàm pauperes.

AFFECTUS.

ESTO cordata, Anima mea, nec paupertatem timeas, gaude potiùs, pauperem te esse, quia quò pauperior fueris, eò majores cordis lætities, majorem quietem & levamen experieris. O quàm mirabiles sunt inventiones amoris tui. O Deus meus! Invenisti in ipso etiam naufrago hujus Mundi Pelago opratissimum portum, ad quem misellulæ animæ securè contendunt, & tamen in hac perturbatissimâ terrâ nulla prorsus quies inveniri possit, assylum erexit, ubi exæstuantes inquietudinum fluctus secundi possunt; Paupertas, mi JESU! portus est; paupertas assylum est, quod omnibus generoso animo amplexantibus suavissimum refrigerium præstat. O Deus meus! quàm nulla quies in rebus caducis est invenire! fluant omnia ad votum, obruamur divitijs, repleamur illecebris, sectemur sensuallitates nostras, vana, onerosa, molesta sunt omnia,

omnia, nunquam cor humanum excipitur, sola & unica paupertas felicissima, quod alijs omnibus non est concessum. Ergo solatium meum erit, huic superbo totum ædificium spiritualis premei; huic innixus audeo te nunc, Deus, cum devotissimo & verè pauperi Augustino tuo alloqui: *si cuncta, quæ dederis mihi, non sufficient seruo tuo, nisi mihi te ipsum dederis.*

Fructus & proposita.

1. Pet.

2.

PRIMUM Religionis vinculum, quæ ma Deo copulatur, meritò hanc optionem sustinet: *Deponentes omnem malitiam* (quæ terrena abundantia sicut modò geniti infantes, rationabiles, sed lo lac concupiscite, ut in eo crescatis in scientiam, si tamen gustastis, quia dulcis est Dominus. Crede, Anima religiosa, saluberrimum hoc monitum identidem tibi inculcavimus enim paupertatem tamquam preciosissimam matrem filios suos sollicitè erant fructus igitur potissimus ex hoc puncto imaginari & seriò sibi persuadere maxime illam vocem à S. Petro petitam continenter in auribus nostris insonare, ex quo sequetur semper ac constantior animus in perfectis quibusvis miserijs & occurrentibus necesse

tibus. Habet sanè, Anima religiosa, cur
sumopere delectetur, si verè pauperem se de-
prehendit, tum enim tantò similior est Re-
demptori suo, quantò in hac virtute profun-
dior, quantoque plura reliquit; ut autem in-
dies proficiat, cupiat semper, & ex animo vo-
veat pauperior esse; necesse quidem est,
ut Religiosus de necessarijs provideat, id ta-
men simplicissime, absque ullà perturbatio-
ne faciendum erit. Omnis fiducia princi-
paliter in Deum est figenda, qui sperantes in
se non confundit; An putas, mi Religiose,
Deum, qui volucres cœli tam tenerè pascit,
non provisurum pauperibus famulis suis? O
quam providentia ista nunquam dormitat!
& cum nulli prorsus desit, multò minùs de-
erit illis, qui Dei amore omnes divitias &
bona temporalia reliquerunt. Soletur te
ipsum quilibet Religiosus, colat pauperta-
tem ut matrem, & habebit Deum aman-
tissimum Patrem.

DIES